

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Gabriely Bašné a soudců Mgr. Ondřeje Hrabce a Mgr. Kateřiny Kozákové v právní věci

žalobkyně: **Střední škola gastronomická Adolpha Kolpinga, IČO 48897094**
sídlem U Klafárku 1685/3, 591 01 Žďár nad Sázavou
zastoupená JUDr. Milošem Jirmanem, advokátem
sídlem Nádražní 600/21, 591 01 Žďár nad Sázavou

proti
žalovanému: **Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy**
sídlem Karmelitská 529/5, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí ministra žalovaného ze dne 27. 11. 2023, č. j. MSMT-12596/2023-4,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobou se žalobkyně domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým ministr školství, mládeže a tělovýchovy zamítl rozklad žalobkyně proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 3. 2023, č. j. MSMT-29873/2022-7 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím žalovaný podle § 148 odst. 3 písm. a) zákona č. 561/2004 Sb. o předškolním, základním, středním, vyšším odborném a jiném vzdělávání (dále jen „školský zákon“) zamítl žádost žalobkyně o provedení zápisu změny v údajích vedených v rejstříku škol a školských zařízení podle § 144 odst. 1 písm. d) školského zákona. Soud pro přehlednost dodává, že prvostupňové rozhodnutí bylo v záhlaví datováno dne 7. 3. 2023, elektronicky podepsáno dne 14. 3. 2023.
2. Předmětnou žádostí se žalobkyně domáhala zápisu nového oboru vzdělání *82-41-M/02 Užitá fotografie a média* v denní formě vzdělávání, s nejvyšším povoleným počtem 120 žáků, s účinností od 1. 9. 2023. Žalovaný zamítl žádost žalobkyně z důvodu jejího rozporu s *Dlouhodobým záměrem vzdělávání a rozvoje vzdělávací soustavy České republiky 2019-2023* (dále jen „DZ ČR“) a *Dlouhodobým záměrem vzdělávání a rozvoje vzdělávací soustavy kraje Vysočina 2020* (dále jen „DZ KV“). Žalovaný v prvostupňovém rozhodnutí uvedl, že posoudil žádost s ohledem na DZ ČR a zjistil, že míra nezaměstnanosti absolventů skupiny oborů 82 Umění a užitě umění činila k dubnu 2022 v kraji Vysočina 9 % a byla tak vyšší, než byla průměrná nezaměstnanost absolventů v tomto kraji (4,9 %) a vyšší než v ČR (4,4 %). Uvedené dle žalovaného svědčí o tom, že poptávka trhu práce po absolventech oborů 82 je výrazně menší, než je jejich nabídka. Žalovaný rovněž uvedl, že žádost nesplňuje podmínku stanovenou v DZ ČR pro zápis nového oboru vzdělání s maturitní zkouškou, a to že musí nahrazovat ve stejné kapacitě a stejné formě jiný aktivní obor vzdělání s maturitní zkouškou v rámci kraje. Doplnil, že žadatel rovněž nedoložil stanovisko úřadu práce o potřebnosti absolventů tohoto oboru na trhu práce.
3. Ministr žalovaného zamítl rozklad žalobkyně žalobou napadeným rozhodnutím. V odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že pro zápis oboru do rejstříku škol a školských zařízení musí být splněny podmínky dle DZ ČR. Ministr žalovaného vysvětlil, že obě podmínky uvedené v bodu 3.2 písm. c) DZ ČR, tj. podmínka požadovaného souladu s předpokládanými dlouhodobými potřebami trhu práce a také podmínka nahrazení jiného aktivního oboru vzdělání s maturitní zkouškou v rámci kraje musejí být splněny kumulativně. Tudíž, i kdyby bylo bez důvodných pochybností prokázáno, že žádost nesplňuje jednu z uvedených podmínek, je pak posuzování splnění druhé podmínky nadbytečné. Přesto se ministr žalovaného s ohledem na zásadu dobré správy zabýval i naplněním (druhé) podmínky dlouhodobé potřeby na trhu práce. S ohledem na to, že míra nezaměstnanosti absolventů skupiny oborů 82 Umění a užitě umění činila k dubnu 2022 v Kraji Vysočina 9 % a byla tak vyšší, než byla průměrná nezaměstnanost absolventů v tomto kraji (4,9 %) a vyšší než v České republice (4,4 %), ministr žalovaného se ztotožnil se závěrem žalovaného, že poptávka po absolventech oboru 82 je výrazně menší než nabídka. Doplnil, že přihlédne-li se k míře nezaměstnanosti absolventů skupiny oborů 82 Umění a užitě umění v celé České republice, ta v dubnu roku 2022 činila 6,7 %, a rovněž byla vyšší než míra nezaměstnanosti absolventů všech maturitních oborů v České republice, která činila jen 4,4 %.

4. Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobkyně podala dne 30. 9. 2022 Krajskému úřadu kraje Vysočina žádost podle § 146 a násl. školského zákona. Žalobkyně žádala o zápis nového oboru vzdělání 82-41-M/02 *Užitá fotografie a média*. K žádosti přiložila průvodní dopis a čtyři přílohy: 1) Majetkové a materiální zabezpečení nového oboru, 2) Personální zabezpečení nového oboru, 3) Soulad zápisu nového oboru s Dlouhodobým záměrem vzdělávání a rozvoje vzdělávací soustavy kraje Vysočina 2020, 4) Učební plán nového oboru vycházející z příslušného RVP.
5. Dne 28. 11. 2022 vydal Krajský úřad kraje Vysočina (dále též „KÚKV“) usnesení, č. j. KUJI 101055/2022, kterým podle § 146 odst. 1 školského zákona postoupil žádost žalobkyně žalovanému a vyjádřil nesouhlasné stanovisko k žádosti. Ve svém stanovisku KÚKV uvedl, že nesouhlasí se žádostí žalobkyně primárně z důvodu nesouladu s DZ ČR, kapitola A, bod 3.2, písm. c), a s DZ KV, kapitola 4.1.3 Úkol A. 3, Opatření 2: *„Nezvyšovat kapacity odborných čtyřletých a nástavbových maturitních oborů středních škol, u kterých nezaměstnanost absolventů dlouhodobě překračuje republikový, resp. krajský průměr nebo jejich oborová kapacita je postačující pro dlouhodobé pokrytí potřeb trhu práce nebo tyto obory mají unikátní obsah.“* a s Opatřením 3: *„Zařazení nových odborných čtyřletých a nástavbových maturitních oborů do školského rejstříku nebo zvýšení kapacity bude doporučováno pouze v případě, že dojde ke snížení nebo zrušení kapacity existujícího příslušného (čtyřletý x nástavbový) maturitního oboru.“*. Dále KÚKV upozornil, že žalobkyně současně nenavrhuje snížení kapacity jiného maturitního oboru. Obor vzdělání 82-41-M/02 *Užitá fotografie a média* se sice v Kraji Vysočina nevyučuje, avšak na střední škole Obchodní akademie, Vyšší odborné škole zdravotnické a Střední zdravotnické škole, Střední odborné škole služeb a na Jazykové škole s právem státní jazykové zkoušky Jihlava se vyučuje maturitní obor *Fotograf* s kapacitou 120 žáků a počtem 71 žáků; přičemž daný obor má obdobné zaměření a jeho absolventi se na trhu práce pravděpodobně budou ucházet o obdobné pracovní pozice. KÚKV doplnil, že: *„v kraji Vysočina se rovněž vyučují další obory skupiny 82, které se ve větší či menší míře věnují fotografování, např. na střední škole Střední uměleckoprůmyslová škola Jihlava – Helenín, Hálkova 42. Obor vzdělávání 82-41-M/17 Multimediální tvorba rovněž nabízí Soukromá vyšší odborná škola grafická a Střední umělecká škola grafická, s.r.o. s kapacitou 150 žáků a počtem 125 žáků, tato škola soukromého zřizovatele nabízí ještě další obor ve skupině 82 s kapacitou 150 žáků. Lze konstatovat, že takto nepřiměřeně velká nabídka uměleckých oborů může negativně ovlivnit vstup absolventek/absolventů základních škol do společensky žádaných oborů např. v oblasti zdravotnictví, sociálních služeb či informačních technologií.“*.

II. Obsah žaloby a další podání účastníků

6. Žalobkyně namítala, že žalovaný dospěl k nesprávným skutkovým a zejména právním závěrům, přičemž v napadeném rozhodnutí nerespektoval:
- a) čl. 2 prvního dodatkového protokolu k Úmluvě o ochraně lidských práv a svobod, který stanoví, že nikomu nesmí být odepráno právo na vzdělání;
 - b) čl. 29 Úmluvy o právech dítěte, dle kterého žádná část tohoto článku nebo článku 28 nesmí být vykládána způsobem omezujícím svobodu jednotlivců a organizací zřizovat a řídit výchovné instituce;

- c) komentář k čl. 29 Úmluvy o právech dítěte, odstavce druhého, ze kterého vyplývá právo jednotlivce zakládat, organizovat, řídit a vzdělávat děti, žáky a studenty v soukromých institucích;
 - d) judikaturu evropskou i vnitrostátní vztahující se k výše uvedeným mezinárodním úmluvám, jakož i k ustanovení § 148 odst. 3 písm. a) školského zákona.
7. Podle žalobkyně je ustanovení § 148 odst. 3 písm. a) školského zákona třeba vykládat v souladu se zásadami a principy vyplývajícími z výše uvedených mezinárodních úmluv a vyloučit přehnaný formalismus, který striktní podřízení žádosti dlouhodobým záměrům rozvoje vzdělávací soustavy přináší. Žalobkyně namítala, že její žádost byla hodnocena dle dlouhodobého záměru vzdělávání a rozvoje vzdělávací soustavy vztahujícího se na období let 2019–2023, přičemž tato koncepce, zejména co se týká kapacitních potřeb škol, byla v době hodnocení žádosti již překonána. Uvedla, že s nástupem populačně silných ročníků směřuje společenská poptávka k rozšíření kapacity vzdělávacích zařízení v oblasti středního školství. Žalobkyně namítala, že důsledkem napadeného rozhodnutí je zásah do práva na vzdělání ve smyslu čl. 2 prvního dodatkového protokolu k Úmluvě o ochraně lidských práv a svobod a čl. 29 Úmluvy o právech dítěte těch uchazečů, kteří s ohledem na nedostatek kapacity středních škol nejsou umístitelní.
8. Dále žalobkyně namítala, že žalovaný se neměl omezit pouze na konstatování nesouladu s dlouhodobým záměrem ČR a dlouhodobým záměrem kraje, nýbrž hodnotit přínos nového oboru pro potřeby zajištění vzdělání dle aktuálních podmínek v dané lokalitě. V této souvislosti žalobkyně poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2022, č. j. 10 As 320/2020-58, dle kterého správní orgány a soudy mohou a mají hodnotit, zda dlouhodobé vzdělávací záměry státu a krajů nezasahují do jádra práva na vzdělání. Žalobkyně rovněž poukázala na nález Ústavního soudu Pl. ÚS 34/17 (dále též „nález Ústavního soudu“), ze kterého vyplývá, že omezení plynoucí ze zákona a dlouhodobých záměrů se musí vykládat ústavně-konformním způsobem a v souladu s mezinárodními závazky ČR, tedy mimo jiné i se zřetelem k právu rodičů na alternativu ve vzdělání, související s respektem k jejich náboženskému a filosofickému přesvědčení a s požadavkem na zajištění plurality ve vzdělávání; zákonná úprava a dlouhodobé záměry nesmějí přímo či nepřímo znemožňovat, či omezovat fungování nestátních škol; a zákon a dlouhodobé záměry by měly dopadat na státní i nestátní školy stejnou měrou. Výše uvedené závěry z nálezu Ústavního soudu jsou dle žalobkyně zcela příléhavé i na nyní posuzovanou věc. Dle žalobkyně jsou cíle týkající se vzdělávacích potřeb jednotlivce výraznou prioritou a jejich naplnění je předrženo kapacitním kritériím vyplývajícím z DZ ČR.
9. Závěrem žalobkyně poukázala na to, že v žalobou napadeném rozhodnutí bylo napsáno, že žalobkyně měla být prostřednictvím výzvy žalovaného ze dne 17. 2. 2023 vyrozuměna o možnosti seznámit se s podklady pro rozhodnutí, tyto podklady měly být žalobkyni zaslány na základě její žádosti, a že žalobkyně dne 7. 3. 2023 zaslala žalovanému své vyjádření po lhůtě. Proti těmto tvrzením se žalobkyně ohradila a vysvětlila, že o zaslání podkladů nežádala žalobkyně, nýbrž tento návrh učinil úředník žalovaného a žalobkyně se k podkladům pro rozhodnutí vyjádřila bezodkladně poté, co jí byly doručeny. Zároveň zdůraznila, že podstatným zůstává, že v tomto vyjádření navrhovala, aby bylo objasněno, zda vyjádření kraje Vysočina bylo vyhotoveno aktuálně pro potřeby posouzení žádosti ze dne 28. 11. 2023 a z jakého dlouhodobého záměru vyjádření kraje Vysočina vycházelo. Tato skutečnost však zůstala dle žalobkyně neobjasněna.

10. Žalobkyně navrhla zrušení napadeného rozhodnutí a prvostupňového rozhodnutí.
11. **Žalovaný** ve svém vyjádření ze dne 27. 11. 2023 uvedl, že žaloba není důvodná. Poukázal na to, že z žalobkyní v žalobě zmíněného nálezu Ústavního soudu a rozsudku Nejvyššího správního soudu vyplývá, že kapacitní kritéria regulace vzdělávací soustavy jsou legitimními kritérii, avšak mohou být při rozhodování aplikována i další legitimní kritéria regulace vzdělávací soustavy, přičemž tato kritéria nemusí být nutně explicitně stanovena v dlouhodobých záměrech, ale mohou vyplývat ze zohlednění čl. 33 odst. 3 Listiny základních práv a svobod a mezinárodních smluv, které upravují právo na vzdělání. Nejvyšší správní soud poskytl několik příkladů dalších kritérií: „...odlišná (alternativní) vzdělávací koncepce oproti stávajícím školám, podpora místní samosprávy a doložený zájem rodičů.“. Dle žalovaného je však otázkou, zda argumentace citovanými soudními rozhodnutími je na nyní posuzovanou věc přílehlavá, neboť Ústavní soud a Nejvyšší správní soud se v nich zabývaly otázkou samotného vzniku škol, nikoliv otázkou zápisu nových oborů středního vzdělání, jako je tomu v dané věci. Žalovaný zastává názor, že by závěry ze zmíněných rozhodnutí neměly být v tomto směru extenzivně rozšiřovány, a to zejména z důvodu, že v posuzované věci se jedná o veřejnoprávní vztahy. I kdyby bylo shledáno, že citovaná rozhodnutí jsou na nyní posuzovanou věc přílehlavá, nemohl by žalovaný dospět k závěru, že žádosti žalobkyně mělo být vyhověno, neboť nelze konstatovat, že by v projednávané věci byla naplněna některá z dalších zákonných kritérií. Žalobkyně totiž v žádosti nenabízí žádnou alternativní vzdělávací koncepci, přitom alternativní vzdělávací koncepce má poskytovat vzdělávání prostřednictvím alternativních vzdělávacích metod a postupů, případně se má jednat o koncepci, která je založena na odlišných vzdělávacích hodnotách (náboženských či filozofických), než nabízí „běžné školství“. Z žádosti žalobkyně ovšem žádnou takovouto specifickou vzdělávací koncepci dovodit nelze.
12. Dále žalovaný uvedl, že z relevantních pasáží DZ ČR a DZ KV, které byly aplikovány na žádost žalobkyně, plyne, že DZ ČR a DZ KV zohledňují i „společenské potřeby“, kterých se v žalobě dovolává žalobkyně; žalobou napadené rozhodnutí tedy nevychází pouze z kapacitních hledisek. Dle žalovaného je zřejmé, že „společenské potřeby“ jsou nejlépe reflektovány právě v požadavcích trhu práce. Z napadeného rozhodnutí a správního spisu plyne, že poptávka po absolventech s oborem středního vzdělání, který nabízí žalobkyně, je velmi malá. Žalovanému tak není zřejmé, o co opírá žalobkyně svou argumentaci o „společenské potřebě“ oboru středního vzdělání, který nabízí. Dle mínění žalovaného nelze toto tvrzení rozhodně doložit převisem zájemců o středoškolské vzdělání, jak uvádí žalobkyně. Žalovaný uvedl, že i zvýšená poptávka po středoškolském vzdělání by měla vést ke vzniku takových oborů středního vzdělání, které odrážejí poptávku na trhu práce, případně její budoucí vývoj. Žalovaný dodal, že žalobkyně nijak nedokládá, že v budoucnu by se měla situace na trhu práce ve vztahu k dotčenému oboru středního vzdělání změnit.
13. Žalovaný rovněž uvedl, že žalobkyně sice tvrdí, že nelze aplikovat pouze kapacitní kritérium, neuvádí však žádné konkrétní argumenty, na základě nichž, by bylo možno subsumovat dané skutkové okolnosti pod právní závěry obsažené v předmětných rozhodnutích. Žalobkyně neuvádí, v čem konkrétně byly porušeny mezinárodní smlouvy, jak konkrétně dojde k zásahu do jádra práva na vzdělání ve smyslu nálezu, pokud nebude zapsán dotčený obor středního vzdělání.
14. Závěrem žalovaný shrnul, že s ohledem na dotčenou právní úpravu bylo na místě na věc aplikovat DZ ČR a DZ KV, přičemž, jak plyne z bodů (18) až (22) napadeného rozhodnutí, byla žádost žalobkyně v rozporu s dotčenými dlouhodobými záměry.

15. **Žalobkyně v replice** ze dne 27. 4. 2024 zdůraznila, že na celostátní úrovni byl v době podání žádosti platný dokument Strategie vzdělávací politiky ČR do roku 2030+ (dále též „Strategie 2030+“), což je klíčový dokument pro rozvoj vzdělávací soustavy ČR v dekadě let 2020 až 2030. Žalovaný se ovšem opíral o DZ ČR 2019–2023, který je dle žalobkyně zastaralý a pro posouzení žádosti žalobkyně zcela nevhodný. Na úrovni kraje byl platný dokument Dlouhodobý záměr vzdělávání a rozvoje vzdělávací soustavy Kraje Vysočina 2020. Tento dokument dle žalobkyně vychází z dat, která byla získána převážně v časovém období 2005–2018, přičemž některá statistická pozorování byla ukončena již v roce 2017 a nejnovější data jsou uváděna z roku 2018. DZ KV 2020 se opírá o DZ ČR 2019–2023, dle žalobkyně je tak zjevné, že DZ KV 2020 byl vytvořen dříve, než vypukla pandemie Covid. Dovodila proto, že významné koncepční úpravy žalovaného nejsou v dokumentu zrcadleny. Navíc tento dokument nijak nereaguje ani na Strategii 2030+, z uvedeného dle žalobkyně vyplývá, že kraj Vysočina nemá koncepční záměr, který by byl věcně správný.
16. Dále žalobkyně sporovala tvrzení žalovaného, že alternativní vzdělávací koncepci nenabízí. Uvedla, že postupně pro žalovaného zpracovala celou řadu podkladů, v nichž se opakovaně vyjadřovala k otázce inovativnosti koncepce výuky. Žalobkyně k replice přiložila zdůvodnění, které bylo žalovanému zasláno dne 19. 11. 2021. Dále žalobkyně předeštlá rozhodnutí skutečnosti týkající se vzdělávací strategie v komplexních souvislostech a ve vazbě na dokument Strategie 2030+ :
- 1) Lokalizace a spádovost – žalobkyně uvedla, že na (její) škole studují mimo jiné studenti z Luhačovic (Zlínský kraj), ze Suché Lozy (Slovácko, Zlínský kraj), z Prahy, z Rychnova nad Kněžnou (Královéhradecký kraj), z Vyškova (Jihomoravský kraj), z Hroznové Lhoty (Slovácko, Jihomoravský kraj), z Hlinska (Pardubický kraj), z Dačice (Jihočeský kraj). I když sídlo školy není na dopravním uzlu kraje, přesto na této škole studují žáci ze 7 krajů.
 - 2) Odborná prestiž – žalobkyně vypočetla, že je držitelkou mezinárodních a národních ocenění. Tato skutečnost je primárně dána nadstandardní pedagogickou činností založenou na diferencovaném přístupu a lidské péči o komplexní rozvoj žáků. Žalobkyně poukázala na to, že v odůvodnění Krajského úřadu Vysočina je uveden výčet škol, které vyučují příbuzné obory, ale již zde není uvedeno žádné kvalitativní hledisko o kvalitě výstupů na dané škole.
 - 3) Hodnocení kvality vzdělávání školy Českou školní inspekcí – žalobkyně upozornila na to, že je opakovaně oceňována Českou školní inspekcí. Na základě výběru škol s nadstandardními výsledky vzdělávání žalobkyně realizovala ve spolupráci s Českou školní inspekcí projekt „Být úspěšný a věřit si“, který byl zároveň projektem, který ostatním školám v ČR sloužil jako Příklad inspirativní praxe (viz příloha č. 1 Příklady inspirativní praxe). Navíc v rámci školy zahájila inovaci školního systému vzdělávání, od 1. 9. 2021 vyučuje dle svého inovovaného pilotního programu s akcentem na skutečnosti, které chápe v dnešním procesu vzdělávání jako klíčové. Tento nový inovativní model definovala ve vertikální struktuře, která vede k delegování činností a odpovědnosti a zároveň i v horizontální rovině důležité pro kolegiální spolupráci. Do procesu inovace jsou vtaženi nejen učitelé ale i další zaměstnanci školy a odborní partneři.
 - 4) Ocenění příklad inspirativní praxe – žalobkyně zopakovala, že obdržela několik ocenění – příklad inspirativní praxe. Tato ocenění škola obdržela za systém řízení

školy, za práci se žáky se speciálními vzdělávacími potřebami a za realizaci projektových záměrů.

- 5) Inovativní mezioborová kooperace – žalobkyně uvedla, že obor *Užitá fotografie* má funkční vztahy s ostatními vyučovanými obory. Zdůraznila, že důležitá je komplexní provázanost oborové skladby. Jako příklad uvedla, že ve švýcarském centru pro vzdělávání cukrářů v Lucernu je fotografický obor nedílnou součástí vzdělávání, obory se každodenně doplňují v procesu vzdělávání žáků i dospělých. V podobném duchu je koncipován i vzdělávací záměr žalobkyně, kdy základní priority vzdělávání s velkou efektivitou obohacuje o multiplikační efekty, které vyrůstají na bohaté mezioborové kooperaci. Cílem nové oborové skladby je intenzivní mezioborové obohacování nejen v teoretické rovině ale především v aplikované formě na praktických situacích, se kterými se žáci v budoucí praxi budou neustále setkávat. Žalobkyně je velmi inovativní, je jí známo, že neustálé přizpůsobování vzdělávacích strategií i forem a metod výuky je klíčovým parametrem efektivity a budoucí konkurenceschopnosti absolventů.

Žalobkyně v replice dále poukázala a blíže rozvedla další body: 6. Výuka nejen v době Covidu, 7. Česká televize natočila seriál „Jak se dělá dobrá škola“, 8. Odborná ocenění žáků Hospodářskou komorou ČR, 9. Inovativní vzdělávací systém je inspirativní pro další instituce, 10. Technické zázemí, 11. Základní principy vzdělávání na pozadí digitálního podpůrného systému, 12. Výsledky státní maturitní zkoušky za období tří let, 13. Doporučující stanovisko Hospodářské komory kraje Vysočina, a dále se žalobkyně vymezila vůči jednotlivým bodům vyjádření žalovaného.

17. **Žalovaný v duplice** ze dne 23. 8. 2024 potvrdil, že považuje dokument Strategii 2030+ za významný dokument; nicméně se jedná o strategický dokument bez zákonné závaznosti, a bez přímé souvislosti k předmětnému správnímu řízení. Pro zápis nového oboru do rejstříku škol a školských zařízení je dle účinné právní úpravy stěžejní soulad s dlouhodobým záměrem vzdělávání a rozvoje vzdělávací soustavy České republiky a příslušného kraje. K ostatním argumentů žalobkyně v replice žalovaný akcentoval, že tyto argumenty nebyly uplatněny ani v předchozím správním řízení, a ani v žalobě. Žalovaný se tedy s nimi nemohl v napadeném rozhodnutí vypořádat.

III. Ústní jednání

18. Na ústním jednání konaném dne 19. 3. 2025 právní zástupce žalobkyně odkázal na žalobu a repliku. Potvrdil, že žádost žalobkyně je v rozporu s DZ ČR i DZ KV, byl však přesvědčen, že rozhodnutí žalovaného o žádosti zasahuje do ústavou zaručeného práva na vzdělání. Akcentoval, že správní orgány při posuzování žádosti nesprávně vycházely ze Strategie vzdělávání platné pro roky 2019 až 2023 a nikoli z následně vydané Strategie 2030+. Přitom předchozí Strategie vzdělávání platná pro roky 2019 až 2023 již neodpovídá potřebám vzdělávání pro rok 2023.
19. Žalovaný odkázal na odůvodnění správních rozhodnutí a vyjádření k žalobě.
20. Soud k důkazu neprovedl žalobcem navržené důkazy listinami, které jsou součástí spisového materiálu, neboť z něj při přezkumu zákonnosti rozhodnutí žalovaného vychází a správním spisem se dokazování neprovádí a jejich věrohodnost nebyla účastníky sporována (rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Afs 8/2008–117 ze dne 29. 1. 2009, č. 2383/2011 Sb. NSS).

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

21. Soud k důkazu přečetl dokument Dlouhodobý záměr vzdělávání a rozvoje vzdělávací soustavy ČR pro rok 2019–2023, Dlouhodobý záměr vzdělávání a vzdělávací soustavy v kraji Vysočina pro rok 2020–2024, jelikož z těchto dokumentů správní orgány při rozhodování ve věci vycházely, tyto však nebyly součástí správního spisu doloženého žalovaným soudem. Z Dlouhodobého záměru ČR 2019–2023, kapitola 3.2 písm. c) vyplynulo: „*V rámci kraje může být do struktury oborů vzdělání s maturitní zkouškou (vyjma oborů vzdělání pro žáky se speciálními vzdělávacími potřebami a oborů čtyřletého gymnázia) nově zařazen nebo kapacitně posílen jen obor vzdělání, který bude odpovídat předpokládaným dlouhodobým potřebám trhu práce a který bude nahrazovat ve stejné kapacitě a stejné formě jiný aktivní obor vzdělání s maturitní zkouškou v rámci kraje. Na základě analýzy provedené příslušným krajským úřadem v dlouhodobých záměrech vzdělávání a rozvoje vzdělávací soustavy jednotlivých krajů, která bude obsahovat zhodnocení regionálních potřeb trhu práce a míru nezaměstnanosti a uplatnitelnosti absolventů na trhu práce v daném kraji (například využitím údajů od zástupců zaměstnavatelů a úřadů práce), mohou být v dlouhodobých záměrech krajů uvedeny obory vzdělání s maturitní zkouškou, pro které se při zápisu do rejstříku škol a školských zařízení neuplatní požadavek, aby nově zařazený nebo kapacitně posílený obor vzdělání nahrazoval ve stejné kapacitě jiný aktivní obor vzdělání s maturitní zkouškou.*“ A z Dlouhodobého záměru KV 2020–2024, kapitola 4.1.3, úkol A.3, opatření 2: „*Nezvyšovat kapacity odborných čtyřletých a nástavbových maturitních oborů středních škol, u kterých nezaměstnanost absolventů dlouhodobě překračuje republikový, resp. krajský průměr nebo jejich oborová kapacita je postačující pro dlouhodobé pokrytí potřeb trhu práce nebo tyto obory mají unikátní obsah.*“; podle opatření 3: „*Zařazení nových odborných čtyřletých a nástavbových maturitních oborů do školského rejstříku nebo zvýšení kapacity bude doporučováno pouze v případě, že dojde ke snížení nebo zrušení kapacity existujícího příslušného (čtyřletý x nástavbový) maturitního oboru.*“ Taktéž soud k důkazu přečetl podstatný obsah Strategie vzdělávací politiky České republiky do roku 2030+ schválené vládou ČR dne 19. 10. 2020, dostupnou na webu žalovaného pod adresou: www.msmt.gov.cz/Brozura_S2023_online_cz, kde je mimo jiné v úvodní části obsahující základní charakteristiku strategie uvedeno následující: „*Strategie 2030+ je dokumentem, který má obecnou, zastřešovací povahu a popisuje priority, které je třeba ve stanoveném období řešit, zejména v oblasti regionálního školství, zájmového a neformálního vzdělávání a celoživotního učení.*“
22. Soud na jednání konstatoval, že nepřehlédl, že žalobkyně k replice ze dne 27. 4. 2024 doložila v příloze řadu listin, a to Stanovisko potenciálních zaměstnavatelů, Stanovisko k zavedení nového oboru od Krajské hospodářské komory Kraje Vysočina, Hodnocení samostatných odborných prací od Centra pro zjišťování výsledků vzdělávání (CERMAT), snímek obrazovky stránek České televize – vzdělávací seriál „Jak se dělá dobrá škola“, dokument „Příklad inspirativní praxe“. Soud se v souvislosti s těmito listinami obrátil na právního zástupce žalobkyně s žádostí o vysvětlení k prokázání, jakého tvrzení tyto listiny byly doloženy, právní zástupce žalobkyně uvedl, že se jedná o přílohy, které byly součástí předchozí, tj. v pořadí první, žádosti žalobce podané k žalovanému v roce 2021, již bylo rovněž žádáno o zapsání shodného oboru. Konstatoval, že listiny byly k replice přiloženy proto, aby jimi byla demonstrována tvrzení obsažená v replice, neboť se jedná o ty samé důvody, svědčící pro zapsání požadovaného oboru, jako v předchozí žádosti, tudíž správním orgánům byly tyto skutečnosti známy z předchozího řízení vedeného ohledně první žádosti žalobkyně.
23. Soud tedy pro nadbytečnost usnesením zamítl k důkazu provést žalobkyní předložené listiny v rámci repliky ze dne 27. 4. 2024, jelikož tyto se nevztahovaly k předmětu daného řízení, tj.

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

k žádosti ze dne 14. 9. 2022, nýbrž k předchozí žádosti žalobkyně podané v roce 2021. Soud konstatoval, že ověřil, že předmětné listiny nebyly součástí správního spisu, který mu byl žalovaným ve věci předložen.

24. Další návrhy na doplnění dokazování již nebyly ze strany účastníků řízení vzneseny, taktéž účastníci neuplatnili námitky vůči provedenému dokazování.

IV. Posouzení žaloby soudem

25. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí.
26. Žaloba není důvodná.
27. Podle § 9 odst. 2 školského zákona „[k]rajský úřad zpracovává v souladu s dlouhodobým záměrem vzdělávání a rozvoje vzdělávací soustavy České republiky dlouhodobý záměr vzdělávání a rozvoje vzdělávací soustavy v kraji a předkládá jej ministerstvu k vyjádření. Část dlouhodobého záměru vzdělávání a rozvoje vzdělávací soustavy v kraji, týkající se vzdělávání ve školách a školských zařízeních zřizovaných krajem, předkládá rada kraje zastupitelstvu kraje ke schválení. Dlouhodobý záměr vzdělávání a rozvoje vzdělávací soustavy v kraji je vždy zveřejňován způsobem umožňujícím dálkový přístup“.
28. Podle § 144 odst. 1 písm. d), e) a f) školského zákona „[d]o rejstříku škol a školských zařízení se zapisují tyto údaje: seznam oborů vzdělání, včetně forem vzdělávání nebo seznam školských služeb, nejvyšší povolený počet dětí, žáků a studentů ve škole nebo školském zařízení, včetně jejich odloučených pracovišť, lůžek, stravovaných, tříd, skupin nebo jiných obdobných jednotek, uvedený v rozhodnutí o zápisu do rejstříku škol a školských zařízení, nejvyšší povolený počet žáků a studentů v jednotlivých oborech vzdělání a formách vzdělávání, [...]“.
29. Podle § 146 odst. 1 školského zákona „[ž]ádost o zápis školy nebo školského zařízení do rejstříku škol a školských zařízení pro následující školní rok se podává u krajského úřadu příslušného podle sídla právnické osoby, která bude vykonávat činnost školy nebo školského zařízení, do 30. září. V případě škol a školských zařízení, jejichž rejstřík vede ministerstvo, krajský úřad postoupí žádosti se svým vyjádřením ministerstvu do 30. listopadu.“.
30. Podle § 148 odst. 3 písm. a) školského zákona „[o]rgán, který vede rejstřík škol a školských zařízení, žádost o zápis školy nebo školského zařízení do rejstříku dále zcela nebo zčásti zamítne v případě, že posouzením žádosti zjistí, že žádost není v souladu s dlouhodobým záměrem vzdělávání a rozvoje vzdělávací soustavy České republiky nebo příslušného kraje, [...]“.
31. Důvodem zamítnutí jak žádosti, tak následného rozkladu žalobkyně správními orgány, byl rozpor žádosti žalobkyně s Dlouhodobým záměrem ČR, konkrétně s výše citovanou kapitolou 3.2 písm. c), a rozpor s Dlouhodobým záměrem kraje, konkrétně s podmínkami uvedenými v kapitole 4.1.3, úkol A.3, opatření 2 a 3. Podle žalovaného nebyla splněna podmínka předpokládaných potřeb trhu práce, ani podmínka nahrazení jiného aktivního oboru vzdělání s maturitní zkouškou v rámci kraje.
32. Městský soud předesílá, že Ústavní soud v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 34/17 přezkoumával ústavnost § 148 odst. 3 písm. a) školského zákona a jeho soulad s čl. 33 odst. 3 Listiny základních práv a svobod, skutkové okolnosti se týkaly zápisu nové nestátní školy do rejstříku škol a školských zařízení. Ústavní soud v nálezu shledal, že zápis do rejstříku škol a školských zařízení podmíněný celostátním dlouhodobým záměrem a krajským

dlouhodobým záměrem není neústavní, neboť plošně neznemožňuje vznik nestátních škol, a že zákonný požadavek souladu činnosti školy s dlouhodobými záměry dopadá rovným způsobem na školy státní i nestátní. Ustanovení § 148 odst. 3 písm. a) školského zákona se tedy nedotýká samotné existence sociálního práva nebo skutečné realizace jeho esenciálního obsahu (viz bod 58 nálezu ÚS). Ústavní soud se v bodu 62. nálezu vyjádřil rovněž k omezení vzniku nestátních škol z kapacitních důvodů: „*Ani navrhovatelkou zmiňované omezení vzniku nestátních škol založené na kapacitních důvodech, objektivně užívané v některých dlouhodobých záměrech, ve svém důsledku nepřináší za stávající podoby a zvoleného časového horizontu de facto obecný zánik nestátních škol. Kapacitní důvody tedy v současné situaci představují legitimní kritérium regulace vzdělávací soustavy.*“. Současně Ústavní soud uzavřel, že orgány zodpovědné za formulaci vzdělávacích záměrů tak musí respektovat nejen širší kvalitativní požadavky v oblasti vzdělávání stanovené školským zákonem, ale zároveň musí přihlídnout k samotné ústavní povaze práva na vzdělání, jakož i k ústavním principům výkonu státní (veřejné) moci. Dlouhodobé záměry tedy nemohou být užívány jako prostředek zamezující plošnému vzniku nestátních škol či školských zařízení, neboť právě tímto by vedly k zásahu do výše vymezeného esenciálního obsahu práva na vzdělání ve vztahu k čl. 33 odst. 3 Listiny (viz bod 70 nálezu).

33. Na nález Ústavního soudu navázal Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 7. 12. 2022, č. j. 10 As 320/2020-58, ve kterém uvedl následující právní věty I.: „Zákonná úprava a dlouhodobé záměry nesmějí (přímo či nepřímě) plošně znemožňovat vznik a fungování nestátních škol v daném čase a místě a neměly by na tyto školy dopadat neodůvodněně nerovně. Správní orgány a soudy mohou a mají hodnotit, zda dlouhodobé vzdělávací záměry státu a krajů nezasahují do jádra práva na vzdělání [čl. 33 odst. 3 Listiny základních práv a svobod, čl. 2 Protokolu č. 1 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb.)].“ a II.: „Kapacitní důvody jsou legitimním kritériem regulace vzdělávací soustavy, Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy však nemůže odepřít soukromé základní škole zápis do rejstříku škol a školských zařízení [§ 148 odst. 3 písm. a) zákona č. 561/2004 Sb., o předškolním, základním, středním, vyšším odborném a jiném vzdělávání] jen proto, že jsou kapacity stávajících státních škol v blízkém okruhu od místa vzniku zamýšlené školy dostatečné k přijetí dalších žáků. Nevezme-li ministerstvo v úvahu také kvalitativní aspekty, jsou-li z okolností věci myslitelné, porušuje čl. 33 odst. 3 Listiny a čl. 2 Protokolu č. 1 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb.). Takovými kvalitativními faktory mohou být tvrzená odlišná (alternativní) vzdělávací koncepce oproti stávajícím školám, podpora místní samosprávy a doložený zájem rodičů.“ (pozn. potvrzení provedeno soudem).
34. Městský soud se nejprve zabýval otázkou, zda je výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu a nález Ústavního soudu použitelný na nyní projednávanou věc. Žalovaný totiž její použitelnost v projednávané věci rozporuje. Uvedl, že rozsudek Nejvyššího správního soudu a nález Ústavního soudu se týkaly zápisu nových škol do rejstříku (§ 148 odst. 3 písm. a) školského zákona), kdežto v projednávané věci jde o zápis změny v rejstříku u školy již zapsané. Žalovaný byl toho názoru, že by závěry z nálezu Ústavního soudu a rozsudku Nejvyššího správního soudu neměly být v tomto ohledu extenzivně rozšiřovány, a to zejména z důvodu, že v posuzované věci se jedná o veřejnoprávní vztahy. Městský soud naopak shledal, že výše citovaná judikatura na projednávanou věc použitelná je. Tento závěr vyplývá již jen ze samotného znění školského zákona, který v § 149 odst. 4 předpokládá obdobné užití § 148 při posuzování žádosti o zápis změny v rejstříku: „*Na posouzení žádosti o zápis změny v rejstříku se obdobně vztahuje § 148 s tím, že orgán, který vede rejstřík, rozhodne o zápisu změny v údajích uvedených v odstavci 2 do 30 dnů od doručení žádosti.*“ K tomuto

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

závěru dospěl i Nejvyšší správní soud v recentním rozsudku ze dne 30. 7. 2024, sp. zn. 10 As 105/2024 (viz body 15-23 a v nich uvedená judikatura). K tvrzení žalovaného, že žalobkyně nenabízí žádnou alternativní vzdělávací koncepci ve smyslu nálezu ÚS či rozsudku NSS soud zdůrazňuje, že kvalitativní kritéria se mohou lišit v každé jednotlivé věci. Jak vyplývá z recentního rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2024, sp. zn. 10 As 105/2024, bod [29]: „NSS (pozn. soudu v rozsudku ze dne 7. 12. 2022, č.j. 10 As 320/2020-58) *naopak záměrně neuvedl, jaká další (kvalitativní) kritéria mají správní orgány hodnotit, neboť ty se budou lišit v každé jednotlivé věci. Právě tato skutečnost, že nelze dopředu říct, o jaká kritéria se může jednat, zaručuje požadavek na řádné individualizované rozhodování správních orgánů vycházející ze skutečného stavu věci (k tomu srov. např. již § 2 odst. 4 správního řádu, podle kterého dbá správní orgán mj. na to, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem daného případu). Právě tento výsledek byl hlavním cílem NSS v jeho rozsudku. Správní orgány se nemají spokojit pouze s kvantitativním kritériem, ale mají hodnotit i další skutečnosti konkrétní věci.*“. Soud zároveň zdůrazňuje, že tato další kvalitativní kritéria musí být ve smyslu judikatury NSS tvrzená a z okolností věci myslitelná (srov. bod [55] až [57] rozsudku NSS ze dne 7. 12. 2022, č. j. 10 As 320/2020-58).

35. Žalobkyně přitom v žalobě pouze v obecné rovině namítala, že žalovaný se omezil pouze na hodnocení žádosti dle souladu s DZ ČR a DZ KV, a že žalovaný měl hodnotit přínos nového oboru pro potřeby vzdělání. Žalobkyně rovněž v obecné rovině namítala, že vzdělávací potřeby jednotlivce jsou nadřazeny kapacitním kritériím vyplývajícím z DZ ČR. Soud akcentuje, že žalobkyně v žalobě nezmínila konkrétní kvalitativní kritéria, která měla být žalobou napadeným rozhodnutím vypořádána; soud ověřil, že ani v rozkladu ze dne 29. 3. 2023 nebyla žalobkyní předložena konkrétní tvrzení, která by byla lze subsumovat mezi tzv. kvalitativní kritéria výuky. Relevantní a konkrétním způsobem vyspecifikovaná kvalitativní kritéria pro posouzení žádosti žalobkyně uvedla až v replice k vyjádření žalovaného ze dne 27. 4. 2024, např. zmíněná nadstandardní a multioborová spolupráce, která spočívá v tom, že nový obor strategicky internuje digitální vzdělávání a technologie, což je v této sféře odbornosti klíčové a umožňuje efektivní a smysluplné získávání, editování a publikování daného materiálu. Nicméně v replice uplatněné námitky, v nichž byla konkrétně popsána alternativní vzdělávací koncepce žalobkyně, soud posoudil jako opožděně uplatněné, neboť dle § 71 odst. 2 ve spojení s § 72 odst. 1 s. ř. s. lze žalobu podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení a rozšířit žalobu o další žalobní body může jen ve lhůtě pro podání žaloby. Žalobou napadené rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno dne 28. 11. 2023, tudíž dvoutříměsíční zákonem stanovená lhůta pro rozšíření žalobních nabídek uplynula dne 29. 1. 2024 (když na den 28. 1. 2024 připadla neděle). Přičemž k opožděně podaným námitkám není soud oprávněn přihlížet, tudíž je není oprávněn ani vypořádat.
36. K žalobní výtce žalobkyně, že se žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí neměl omezit pouze na konstatování nesouladu s DZ ČR a DZ KV, nýbrž měl hodnotit přínos nového oboru pro potřeby zajištění vzdělání dle aktuálních podmínek v dané lokalitě, soud konstatuje, že žalobkyně v rozkladu ze dne 29. 3. 2023 toliko v ryze obecné rovině nesouhlasila s prvostupňovým rozhodnutím, jelikož bylo vydáno: „na základě neúplných podkladů“, na což žalovaný reagoval a zejména v bodech 18 až 22 svého rozhodnutí, kde podrobně rozepsal relevantní pasáže DZ ČR s DZ KV a následně zejména v bodě 27 svého rozhodnutí konkrétně uzavřel, že neshledal, že by bylo rozhodnuto na základě neúplných důkazů. Žalobkyně přitom ani v rozkladu neuvedla konkrétně v jakých podkladech a v čem jejich neúplnost spatřuje. Soud se proto ztotožňuje se žalovaným, že sporovaná kvalitativní

kritéria žalobkyně neuvedla v řízení o rozkladu, a dokonce ani v průběhu správního řízení, tudíž žalovaný, resp. oba správní orgány, se touto argumentací nemohly zabývat a vypořádat ji. S ohledem na výše uvedené je tak obecná argumentace žalobkyně, že žalovaný se zabýval pouze kvantitativními kritérii a nezohlednil kvalitativní hledisko zcela nedůvodná.

37. Pro úplnost soud konstatuje, že žalovaným posuzované kritérium „potřeby trhu práce“ vyplývá jak z DZ ČR, tak z DZ KV, toto kritérium ovšem správní orgány hodnotí v čistě kvantitativní rovině, a to pouze na základě údajů o nezaměstnanosti absolventů oboru Umění a užité umění v rámci kraje a celorepublikově. Jak soud již vysvětlil výše konkrétní kvalitativní kritéria žalobkyně tvrdila opožděně až v replice ze dne 27. 4. 2024.
38. Žalobkyně v žalobě rovněž namítala, že její žádost byla hodnocena dle dlouhodobého záměru vzdělávání a rozvoje vzdělávací soustavy vztahujícího se na období let 2019–2023, přičemž tato koncepce, zejména co se týká kapacitních potřeb škol, byla v době hodnocení žádosti již překonána. Uvedla, že s nástupem populačně silných ročníků směřuje společenská poptávka k rozšíření kapacity vzdělávacích zařízení v oblasti středního školství.
39. Jak vyplývá z výše citované judikatury, dlouhodobé záměry vzdělávání a rozvoje vzdělávací soustavy ČR, jakož i krajů, jsou koncepčními a strategickými dokumenty, jímž školský zákon přiznává charakter závazného kritéria při rozhodování orgánů veřejné správy (viz zejména bod 58. nálezů Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 34/17; srov. též s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 29. 4. 2016, č.j. 10 A 15/2016-42). Jelikož v tomto případě žalobkyně podala žádost dne 14. 9. 2022, správní orgány pak správně, při jejím posuzování, vycházely z DZ ČR 2019-2023 a z DZ KV 2020-2024, neboť právě tyto dlouhodobé záměry vzdělávání byly platné v době rozhodování správních orgánů o předmětné žádosti žalobkyně. K poukazu žalobkyně na dokument Strategie vzdělávací politiky České republiky do roku 2030, soud konstatuje, že se sice jedná o strategický dokument vzdělávacího systému, nicméně jde o dokument, který: „... má obecnou, zastřešovací povahu a popisuje priority, které je třeba ve stanoveném období řešit, zejména v oblasti regionálního školství ...“. Strategie je tak dokumentem, ze kterého má právě následně vycházet dlouhodobý záměr na období navazující, tj. na roky 2023 až 2027. Obdobně DZ ČR 2019-2023, relevantní v dané věci, vycházel z dokumentu Strategie vzdělávací politiky České republiky do roku 2020. DZ ČR 2019-2023, ve svém úvodu stanovil: „Dlouhodobý záměr jakožto jeden z implementačních dokumentů Strategie 2020 respektuje Programové prohlášení vlády z června 2018, Strategický rámec Česká republika 2030 (dále jen „ČR 2030“) a současně věcně navazuje na celou řadu studií, analýz, koncepčních a strategických dokumentů vydávaných na národní i nadnárodní úrovni. S ohledem na přípravu nového klíčového strategického dokumentu v oblasti vzdělávacího systému ČR Strategie vzdělávací politiky ČR do roku 2030+ je zcela nezbytné, aby jeho obsah zohlednil dílčí cíle a opatření Dlouhodobého záměru 2019–2023 a zároveň aby byla zajištěna plná synergie obou dokumentů a jednotlivých intervencí, a to i v kontextu tvorby navazujícího Dlouhodobého záměru na období 2023–2027, který již bude plně implementačním dokumentem nové Strategie 2030+“ (podtržení přidáno soudem). S ohledem na tuto citaci je dle názoru soudu zřejmé, že dokument Strategie 2030+ má zahrnovat i dílčí cíle a opatření (předchozího) DZ ČR 2019-2023, jinými slovy řečeno do obsahu Strategie 2030+ se měl, byť v omezené míře, obsahově promítnout i dokument DZ ČR 2019-2023, tyto dokumenty tedy mají na sebe zásadně navazovat, nikoli být ve vzájemném rozporu, což platí i v případě (nového, ze Strategie 2030+ vycházejícího) DZ ČR 2023-2027, jenž byl schválen vládou ČR dne 20. 12. 2023, tj. jeden měsíc poté, co bylo vydáno žalovaným žalobou napadené rozhodnutí. Soud shrnuje, že s ohledem na skutečnost, že předmětem

Shodu s prvopisem provedla: S. K.

řízení v dané věci byla žádost žalobkyně ze dne 14. 9. 2022, vycházely správní orgány při jejím posouzení správně z DZ ČR 2019-2023, a nikoliv z DZ ČR 2023-2027 (jenž nebyl v době rozhodování správních orgánů ještě schválen vládou ČR), nebo tomuto navazujícímu záměru nadřazené Strategie 2030+. Současně soud k výtkám a poukazům žalobkyně na Strategii 2030+ zdůrazňuje, že zákon nepřiznává dokumentu Strategie vzdělávací politiky České republiky charakter závazného kritéria jako je tomu naopak v případě dlouhodobých záměrů ČR a kraje. Námitku žalobkyně tak soud shledal opět nedůvodnou. Soud nad rámec uvedeného dodává, že i v DZ ČR 2023-2027, jenž je implementačním dokumentem Strategie 2030+ zůstal v kapitole 3. 6. Doporučení pro kraj/krajský úřad pod bodem 6) ponechán princip úpravy oborové struktury středního vzdělávání v kraji/regionu tak, aby mj. zohledňoval jak pracovní uplatnění absolventů v regionu, tak perspektivu jejich osobnostního rozvoje a dalších vzdělávacích cest (DZ ČR 2023-2027 je veřejně přístupným dokumentem, uloženým na webových stránkách žalovaného pod označením: <https://msmt.gov.cz/file/61987/>).

40. Závěrem žalobkyně v žalobě namítala, že nebylo objasněno, zda vyjádření kraje Vysočina bylo vyhotoveno aktuálně pro potřeby posouzení žádosti a z jakého dlouhodobého záměru vyjádření kraje Vysočina vycházelo. Soud ze správního spisu ověřil, že Krajský úřad kraje Vysočina ve svém usnesení č. j. KUJI 101055/2022, ze dne 28. 11. 2023, vyjádřil nesouhlasné stanovisko k žádosti žalobkyně z 30. 9. 2022, přičemž vycházel z DZ ČR 2019-2023 a z DZ kraje Vysočina 2020-2024. V usnesení Krajský úřad kraje Vysočina ocitoval znění kapitoly A, bod 3.2, písm. c) DZ ČR, a znění kapitoly 4.1.3, Úkol A. 3, Opatření 2 a 3 DZ KV. Krajským úřadem citované znění dlouhodobých záměrů odpovídá znění dlouhodobého záměru ČR 2019-2023, a dlouhodobého záměru kraje Vysočina 2020-2024, které soud pro úplnost přečetl na ústním jednání k důkazu. Není tak důvod se domnívat, že by Krajský úřad kraje Vysočina vycházel z nesprávného dlouhodobého záměru, na nesouhlasném stanovisku je rovněž bez důvodných pochybností zřejmé, že stanovisko krajského úřadu bylo vydáno aktuálně k předmětné žádosti žalobkyně.
41. Co se týče v obecné rovině uplatněných žalobních námitek rozporu žalobou napadeného rozhodnutí s mezinárodní úmluvou a ústavou ČR, soud rovněž v obecné rovině konstatuje, že žádné rozpory s těmito ustanoveními v žalobou napadeném rozhodnutí neshledal, naopak má právní posouzení věci správními orgány za zcela souladné se zákonem, ústavou i mezinárodními smlouvami a taktéž s příslušnou judikaturou soudů.
42. V případě poukazu žalobkyně v žalobě na nepřesnosti v textu odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí v tom, kým a kdy byla vyrozuměna o možnosti seznámit se s podklady pro rozhodnutí a rychlosti její odpovědi na danou výzvu, soud toliko uvádí, že uvedené nevyhodnotil jako námitky žalobkyně proti postupu žalovaného, když žalobkyně současně nevytýkala žalovanému, že by jí byla možnost seznámit se s podklady pro rozhodnutí či možnost vyjádření se k nim upřena a ani že by byla nějakým způsobem procesním postupem žalovaného zkrácena na svých právech.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

43. Lze tak uzavřít, že žaloba je nedůvodná, jelikož napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a judikaturou soudů, soud ve správním řízení neshledal ani procesní pochybení takového rázu, která by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, proto soud nedůvodnou žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

44. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., neboť žalobkyně nebyla ve věci samé úspěšná a úspěšnému žalovanému prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly. Proto bylo rozhodnuto tak, že žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal dle § 60 odst. 7 s. ř. s.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 19. března 2025

Mgr. Gabriela Bašná v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem provedla: S. K.